

KONVENCIJA BROJ 25

O OSIGURANJU U SLUČAJU BOLESTI (POLJOPRIVREDA), 1927. god.

Generalna konferencija Međunarodne organizacije rada, koju je u Ženevi sazvao Administrativni savjet Međunarodnog ureda rada i koja se sastala 25. maja 1927. godine na svom desetom zasjedanju, i budući da je usvojila izvjesne prijedloge koji se odnose na osiguranje u slučaju bolesti za poljoprivrednike, pitanje koje predstavlja prvu tačku dnevnog reda zasjedanja, i budući da je odlučila da ti prijedlozi dobiju formu Međunarodne konvencije usvaja dana 15. juna 1927. godine sljedeću konvenciju, koja će biti nazvana Konvencija o osiguranju u slučaju bolesti (Poljoprivreda), 1927. godine, na ratifikaciju državama članicama Međunarodne organizacije rada, a u skladu sa odredbama Ustava Međunarodne organizacije rada:

Član 1.

Svaka država članica koja ratifikuje ovu konvenciju obavezuje se da će uspostaviti sistem obaveznog osiguranja u slučaju bolesti za poljoprivrednike, koji će biti zasnovan na odredbama koje su ekvivalentne onima iz ove konvencije.

Član 2.

1. Obavezni sistem osiguranja u slučaju bolesti treba se primjenjivati i na manuelne i ne-manuelne radnike, uključujući i šegrte, koji su zaposleni u poljoprivrednim preduzećima.

2. Pored toga, svaka država članica koja ratifikuje ovu konvenciju, ukoliko bude smatrala potrebnim, predvidjet će određene izuzetke u svom zakonodavstvu u pogledu:

a) privremenog zaposlenja koje traje kraće od perioda koji je propisan nacionalnim zakonodavstvom, neredovnog zaposlenja koje nije u svrhu trgovine ili biznisa poslodavca, povremenog zaposlenja i honorarnog zaposlenja;

b) radnika čije plate ili dohoci premašuju iznos propisan nacionalnim zakonodavstvom;

c) radnika kojima se ne isplaćuje plata u novcu;

d) radnika koji rade vanjske poslove i čiji uslovi rada, po prirodi posla, nisu kao kod uobičajenih poslova;

e) radnika starosti ispod ili iznad granice starosti propisane nacionalnim zakonodavstvom;

f) članova porodice poslodavca.

3. Nadalje, svaka država članica moći će osloboditi od obaveznog osiguranja u slučaju bolesti lica koja u slučaju bolesti imaju pravo, na osnovu bilo kog zakona ili propisa, ili po posebnoj šemi, na povlastice koje su u cjelosti istovjetne onima koje su predviđene u ovoj konvenciji.

Član 3.

1. Osigurano lice koje se smatra nesposobnim za rad zbog toga što je narušenog fizičkog ili psihičkog zdravlja imat će pravo na novčanu beneficiju za najmanje prvih dvadeset-šest sedmica nesposobnosti od i uključujući i prvi dan kada je beneficija naplativa.

2. Pravo na beneficije može osiguranom licu biti uslovljeno navršavanjem određenog staža i, po isteku istog, periodom čekanja ne dužim od tri dana.

3. Novčane beneficije mogu biti zadržane u sljedećim slučajevima:

a) ako osigurano lice za istu bolest prima kompenzaciju iz drugog izvora od onog iz kojeg ima pravo po zakonu. Beneficija će biti u cjelosti ili djelimično zadržana samo ako je takva kompenzacija jednaka ili manja od visine beneficije propisane u skladu sa ovim članom.

b) tako dugo dok osigurano lice zbog svoje nesposobnosti može normalno obavljati svoj posao, ili se izdržavati na trošak fondova za osiguranje ili javnih fondova. Pored toga, novčane beneficije mogu biti djelimično zadržane samo u slučaju kada osigurano lice, mada se lično izdržava, ima porodične obaveze;

c) tako dugo dok osigurano lice odbija, bez opravdanog razloga, da ispuni savjete ljekara, ili uputstva u vezi s liječenjem u toku bolesti, ili kada dobrovoljno ili bez ovlaštenja promijeni osiguravajuću instituciju.

4. Novčane beneficije mogu biti smanjene ili može biti odbijen zahtjev za njihovo davanje u slučaju da je osigurano lice namjerno prouzročilo bolest.

Član 4.

1. Osigurano lice treba imati besplatne odgovarajuće lijekove u dovoljnoj količini i pomagala kao i besplatne medicinske usluge kvalifikovanog medicinskog osoblja, od početka svoje bolesti i najkraće do isteka propisanog perioda za davanje beneficije za bolest.

2. Pored toga, od osiguranog lica se može zahtijevati da plati dio troškova za liječenje kao što može biti propisano nacionalnim zakonodavstvom.

3. Medicinske beneficije mogu biti zadržane tako dugo dok osigurano lice odbija, bez opravdanog razloga, da ispuni savjete ljekara ili uputstva u vezi s liječenjem u toku bolesti, ili odbija da koristi usluge medicinske ustanove koju je propisala osiguravajuća institucija.

Član 5.

Nacionalnim zakonodavstvom se može predvidjeti dodjeljivanje beneficija članovima porodice osiguranog lica koji žive u istom domaćinstvu i koje on izdržava, i mogu se propisati uslovi pod kojima se takve beneficije trebaju odobriti.

Član 6.

1. Samo-upravne ustanove, koje su pod administrativnim i finansijskim nadzorom javnih organa vlasti, trebaju odobravati osiguranje u slučaju bolesti i ono se ne smije isplaćivati u cilju profita. Privatne ustanove moraju imati posebno odobrenje za rad koje je izdao javni organ vlasti.

2. Osigurana lica trebaju učestvovati u radu samo-upravnih osiguravajućih ustanova pod uslovima propisanim nacionalnim zakonodavstvom.

3. Pored toga, administraciju osiguranja u slučaju bolesti može vršiti direktno država gdje i tako dugo dok se takva administracija čini teškom ili nemogućom ili neprikladnom zbog stanja u državi, a naročito zbog nedovoljnog razvoja organizacija poslodavaca i radnika.

Član 7.

1. Osigurana lica i njihovi poslodavci trebaju zajednički obezbijediti izvore finansiranja za sistem osiguranja u slučaju bolesti.

2. Nacionalno zakonodavstvo odlučuje o finansijskom učešću javnih organa vlasti.

Član 8.

Svaki podnosilac molbe mora imati pravo na žalbu u slučaju odbijanja beneficija ili osporavanja njene vrste i visine.

Član 9.

1. Svaka država članica u čijem su sastavu velika i slabo naseljena područja ne mora primjenjivati konvenciju u distriktima gdje je, zbog male gustine naseljenosti i široke raštrkanosti stanovništva i neadekvanih sredstava komunikacije, organizacija osiguranja u slučaju bolesti, u skladu sa ovom konvencijom, nemoguća.

2. Države članice koje namjeravaju zadržati pravo isključenja u skladu sa ovim članom, će o tome obavijestiti generalnog direktora kada budu predavale izvještaj o formalnoj ratifikaciji ove konvencije. One trebaju informisati Međunarodni ured rada na koje će distrikte primjenjivati ovo isključenje i navesti razloge za to.

3. Od evropskih zemalja, jedino Finska ima pravo da koristi isključenje u skladu sa ovim članom.

Član 10.

Formalne ratifikacije ove konvencije, u skladu sa uslovima navedenim u Ustavu Međunarodne organizacije rada, biće dostavljene generalnom direktoru Međunarodnog ureda rada koji će ih registrovati.

Član 11.

1. Ova konvencija stupa na snagu 90 dana nakon što generalni direktor registruje ratifikacije dvije države članice Međunarodne organizacije rada..

2. Ova konvencija obavezuje samo države članice čiju je ratifikaciju registrovao Međunarodni ured rada.

3. Nakon toga, ova konvencija stupa na snagu, za svaku državu članicu, devedeset dana nakon što je Međunarodni ured rada registrovao njenu ratifikaciju.

Član 12.

Nakon što Međunarodni ured rada registruje ratifikaciju dvije države članice Međunarodne organizacije rada, generalni direktor Međunarodnog ureda rada će o tome obavijestiti sve države članice Međunarodne organizacije rada. On će ih isto tako obavijestiti o registraciji ratifikacija koje su mu nakon toga dostavile države članice Organizacije.

Član 13.

U skladu sa odredbama člana 11., svaka država članica koja ratifikuje ovu konvenciju obavezuje se da će primjenjivati odredbe iz članova 1., 2., 3., 4., 5., 6., 7., 8. i 9. najkasnije do 01. januara 1929. god. i da će poduzeti sve potrebne radnje kako bi ove odredbe bile efektivne.

Član 14.

Svaka država članica Međunarodne organizacije rada koja ratifikuje ovu konvenciju obavezuje se da će je primjenjivati na svoje kolonije, posjede i protektorate, saglasno odredbama člana 35. Ustava Međunarodne organizacije rada.

Član 15.

Svaka država članica koja ratifikuje ovu konvenciju može je, po isteku desetogodišnjeg perioda od njenog prvobitnog stupanja na snagu, otkazati aktom koji se dostavlja generalnom direktoru Međunarodnog ureda rada koji ga registruje. Otkaz stupa na snagu po isteku godinu dana od registracije akta o otkazivanju.

Član 16.

Kad god to smatra nužnim, Administrativni savjet Međunarodnog ureda rada podnosi Generalnoj konferenciji izvještaj o primjeni ove konvencije i razmatra da li je potrebno na dnevni red konferencije staviti pitanja njene potpune ili djelimične revizije.

Član 17.

Tekstovi ove konvencije na francuskom i engleskom jeziku su jednako punovažni.

Primjedba:

Revidirana: C 130 Konvencija je revidirana 1969. god. Konvecijom br. 130.